

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

2012. szeptember XV. évf. 3. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!”

A tartalomból

- Pap az iskolában 1-2. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
- Nyári táborok 2-3-4-5. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
- Emlékezés *Hinka Lászlóra*† 6. old.
- **Kulturális rovat**
- Szent Péter, aki....
- *Vágó Mária* írása 7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

A Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnázium oktatói nevelői tevékenységéről

Pap az iskolában

Mit keres egy pap a katolikus iskolában? Bizonyára szinte mindenkinek egyértelmű a felelet: tanítani, nevelni, egyfajta lelki igazgató szerepet ellátni, szentségeket kiszolgáltatni. A megdöbbentő viszont az, hogy elsősorban nem ezért van lelkipásztor az oktatási intézményben. A kérdés felvetésére: „Mit keres egy pap a katolikus iskolában?” más a válasz: Ugyanazt, amit máshol, az Isten Országát. A pap azért megy be az iskolába, hogy ne akárkit, hanem Valakit,

azaz magát az Istent találja meg. Természetesen ez földi környezetben, és egyben az iskolában is csak közvetett módon a tanárok, növendékek által található meg. A pap minden tevékenysége ennek van alárendelve. A lelkipásztor azért van a gyerekek között, hogy az ott lévőkben, és az ott lévők által találja meg az Istent és ezt szentesüjgározza, hogy ezáltal az oktatási intézmény szellemisége gondolkodása is megváltozzék.

Összeegyeztethető-e vajon az Istenkeresés a közel 600 diák és 40 pedagógus közösségében, zajos háttérben, 45 perces tanórák rendjében? Kétségtelen nem egyszerű feladat, de az Istenre rátalálást elsősorban nem a külső környezet határozza meg, hanem a belső összeszedettség.

A pap személye mindig az Istenre és az Istenkeresésre utal, a transzcendens valóságra való rátalálást segíti elő az iskolai tanórákon, a szünetekben és egyéb alkalmakkor is.

Hogyan telik az élet a katolikus iskolában? Mit tanulnak és mivel foglalkoznak a növendékek? Az órák hasonlóképpen pörögnek egymás után, mint polgári környezetben; azonos óraszámban, s ugyanazt az anyagot sajátítják el a gyerekek, a tárgyokban sincs változás. A többi iskolához hasonlóan történik a tanítás, de mégis egy kicsit másképp, mert nem csak az anyag leadására figyelünk, hanem diákjaink belső fejlődésére is.

A katolikus iskola abban más, hogy nem csak oktatni, hanem nevelni is kívánunk. Diákjainknak mély gondolkodást, másokkal együttérzést, erkölcsi rendet, és Istenszeretetet akarunk átadni.

Kétségtelen, hogy fegyelmet megőrizni és élvezetesen tanítani, közvetlenségben maradni, de bizonyos távolságot tartani, vidámnak lenni, de komoly dolgokról beszélni szinte lehetetlen feladat. Következetesnek maradni, jó emberként, jó tanárként, és jó papként példát mutatni emberfeletti hozzáállást kíván. Diákjaink bizonyára megérik, hogy nem ellenük, hanem értük vagyunk; és a látszólagos szigorúság mögött érző szív bújik meg. Az igazi fő feladat, hogy a tantárgy által és egyéb találkozások alkalmával közelebb vigyük őket az Istenhez.

Vajon ez jól vagy rosszul sikerül, – erre a

kérdésre– valószínűleg eltérő válaszokat kapnánk, ha diákjainkat megkérdeznénk. Mindenesetre megpróbálkozunk megküzdeni a gondokkal, hogy minden szempontból példaképek lehessünk az iskolások szemében.

Udvardy Tamás rákoskeresztúri plébános atya

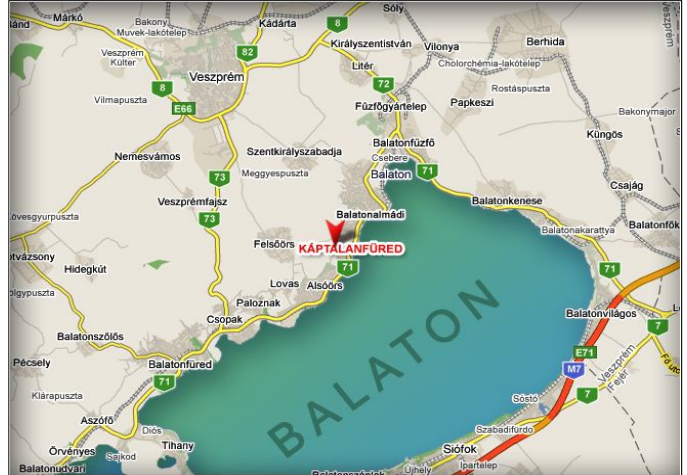

**Ezúton gratulálunk
Tamás atyának plébánosi és helyettes
esperesi kinevezése
alkalmából!**

Baltoni nyár

A Kaszap István Alapítvány által támogatott nyári táborunkat ebben az évben is a Balaton mellett, Káptalanfüreden rendeztük meg. A többségben laborozos diákokat július 15-23. között várta a már megszokott környezet, a XVII. kerületi

Önkormányzat táborhelyén. Az 55 gyermek 4 felnőtt kísérővel vágott bele a nagy kalandba. Többen törzsvendégként érkeztek az ismerős faházakba, szünidős programjukat a tábor 9 napjához igazítva, nehogy lemaradjanak a nyár legnagyobb bulijáról. Az érdekes játékok, a szórakoztató vetélkedők, az izgalmas versengések most is derűs vázarsoltak minden percet.

Az időjárás eleinte változékony volt, kisebb-nagyobb hullámban érkezett az eső, de szerencsére a tervezett programokat nem mosta el. Forgószínpad-szerűen játéktanulás indult, majd kezdetét vette a tábori olimpia, mely egész héten tartott. A csapatok között foci-, kidobós- és röplabda bajnokság zajlott. A sportársak egy-egy meccs szünetében lazításképpen ping-pong csatákat vívtak, tollasoztak, csocsóztak.

Igazi tábori hangulatot teremtett az első este rakott tábornűz. Ekkor éreztük, hogy ismét együtt vagyunk, a lelkesedés újra összehozott minket. A tűz köré gyűlve, közösen énekeltük az ismert dalokat, és új énekeket is tanultunk. Produkciónkat az egyik diák gitáron kísérte. A nóták után a nyársaké lett a főszerep, a szabad ég alatt, izzó parázson sütöttük meg a vacsorát.

A mindennapi tevékenységet szoros időkeretbe helyeztük, hogy minél több és gazdagabb élményhez juttassuk a gyerekeket. A reggelek tornával kezdődtek, és körletrendezéssel folytatódtak. Ezután következtek a játékos foglalkozások, melyeket csak az étkezések szakítottak meg rövid időre. A jóízű reggelik energiával töltöttek fel, az ebéd és a vacsora meleg étellel, az uzsonna friss gyümölcssel várta az éhes táborozókat.

A táborlakókat rajokba osztottuk, minden csapatban vegyes korosztályú gyerekek voltak, akik rajvezetőjük irányításával vettek részt a különböző versenyekben. A megalakult rajok – a névválasztás után – az aszfalra rajzolták címerüket. Ez volt az első verseny, melyben összemérték tudásukat. Megrendeztük a „Miből lesz a lekvár?” játékot, „pillangóvadászat”,

számháború, tréfás-, szellemi- és ügyességi vetélkedő, „gladiátor viadal” színesítette a programot.

A táboron kívül túrát szerveztünk a Koloska-völgybe, hajókiránduláson vettünk részt, erdei akadályversenyt rendeztünk. Kertmoziba látogattunk, ahol *Az igazi kaland* című családi mozifilmét néztük meg. Amikor pedig visszatért a kánikula, a verőfényes napsütés a Balaton-partra csalogatott bennünket. Három alkalommal strandoltunk, a gyerekek a vízben hűsöltek, a homokos röplabda pályán vagy a hullámok között ugárdóztak.

Minden nap volt „Ki nyer ma?”, melynek kérdéseit a tanító nénik és a rajvezetők állították össze, a válaszoló gyerekeket pedig a szerencse sorsolta ki. A gondolkodtató fejtörők sokszor a nagyobbak tudását is komoly kihívás elé állították. Ezen kívül még számos játék adott lehetőséget az egyéni versengésre. A „Leg-leg-leg”-ben furcsa és tréfás rekordok születettek, a jelmezversenyen ötletes és szellemes maskarákat készítettek, a szépségversenyre pedig legbájosabb arcukat varázsolták elének a résztvevők. Nagy sikere volt a „Casino” játéknak, melyben zsetonokat gyűjtögettek, ezeket később csokoládéra, cukorkára válthatták be.

Szabadidőben az ügyes kezű gyerekek a tanító nénik segítségével textilből apró ajándéktárgyakat, fülbevalókat készítettek, tea filteres papírból különböző figurákat hajtogattak.

A sötéteddéssel sosem ért véget a nap. Kétszer is volt Disco, kicsik és nagyok együtt ropták a táncot a remek ritmusra. Persze a jó hangulat a takarodó után is megmaradt, a faházakból kiszűrődő vidám kacajok sejtették, hogy a bulinak még koránt sincs vége. A másnap nehezen ébredők egyetlen vigasza a délutáni csendes pihenő volt, ahol kedvükre sziesztázhattak.

A Szegedi Miniszínház minden évben ellátogat táborunkba. Fellépésük már hagyománynak számít, a gyerekek most is kíváncsian várták az előadást. Az utazó színház „Lóg a tóga az ókorban” című, zenés komédiával örvendeztette meg a közönséget.

Gyorsan teltek a napok, a színes programok alatt röpiült az idő. Eljött a búcsú ideje, egy újabb tábortűz mellett. Minden gyerek sajnálta, hogy véget ért a tábor. A kellemesen eltöltött vakáció igazi közösséget teremtett, a tartalmas szórakozás mellett remek kikapcsolódást nyújtott valamennyiünknek. Részesévé váltunk egy vidám játéknak, melyre elhatároztunk szerint jövőre is benevezünk. Reméljük, sikerrel!

Szakály Ferenc

Beszámoló a 2012. júl. 6-tól júl. 15-ig rendezett nyári cserkész táborról

2012. július 6-án délelőtt megérkeztünk Gödöllőre. Itt a kiscserkészeket Ludas Matyi meséje nyomán jelmezekben várták a rendezők és külön úton vezették őket a táborba.

Délután 14 órakor volt minden altábor részére a megnyitó ünnepség. A mi altáborunk Lila volt. Négy csapat tartozott falunkhoz, Mélykúthoz: a 140. sz. Pro Patria cserkészcsapat, a 829. sz. Csaba vezér cserkészcsapat, a 309. sz. Assiszi Szent Ferenc cserkészcsapat és a 903. sz. Pázmány Péter cserkészcsapat. A Lilákon kívül volt még Barna, Zöld, Narancs, Piros és Kék altábor is.

Az ünnepségen megjelent gróf Grassalkovich Antal és neje korabeli jelmezben udvartartásával együtt a birtokához tartozó nép előtt. A jegyző, Markó Gergő köszöntötte az uraságot, majd lovas bemutató és néptánc következett. Minden altáborból faluja nevében a legkisebb gyermek nemzeti színű szalaggal átkötött hatalmas kenyérrel ajándékozta meg a gróft. A gróf kérése a népéhez pedig az volt,

hogy fejlesszék, modernizálják a falvakat. A pap imával fejezte be az ünnepséget. Mélykút mesterségei egyben az ősök nevei is voltak: Fazekas, Csizmadia, Kékfestő, Varga, Asztalos, Vályogvető és Kiskondás. A közös, nagy nyitó tábortűz szép és látványos volt. Gróf Grassalkovich Antal meglátogatta népét, majd népszámlálást tartott, ami abból állt, hogy mindenki beírta nevét egy nagy könyvbe.

A tábor programjai között szerepelt: sok játék, ének és daltanulás, körjátékok, műveltségi vetélkedők, sportversenyek, altábori tizpróba, kereskedő játék, méta, számháború, Aqua parkba kirándulás, Gödöllő város nevezetességeivel való ismerkedés, lelki nap, vasárnapi Istentisztelet, szentmise és vásárnap, ahol saját maguk készítette portékájukat árulták a cserkészek zsetonok ellenében, melyet különböző vetélkedőkön lehetett beszerezni.

A táborban volt fogadalom- és ígéretétel is. Erre a harmadik nap estéjén került sor. Egy tisztáson tüzet raktak a nagy cserkészek és ebből a tűzből táplálták a földön kiásott égő keresztet, melynél a fogadalmat tették a jelöltek. Égő mécsesek között érkeztek a 4. cserkészcsapat tagjai. A fogadalomtétel megkez-

déség, kb. 1 órán keresztül ketten, hárman a következő éneket énekeltük:

„A láb, mely hangtalanul lépked,
A szem, mely mindig mindent lát,
A fül, mely hallja szél, ha rezdül,
A szív, mely megérzi más baját.
Üdv néked cserkész testvér,
Erről ismerek rád.”

Az ünnepség szép és megható volt. A tábor végén minden altábor megjelent a nagy réten és az előre megrajzolt alakzattal, a 2012-es évszámot sorban állva, színek szerint megjelentették, melyet sárkányrepülőről le is fényképeztek.

Július 15-én este érkeztünk haza sok szép élménnyel gazdagodva.

Balogh Sándorné pk.

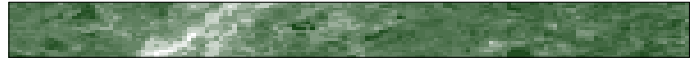
Két tartalmas hét Ernstbrunnban

Most már hagyománynak mondható, hogy július elején 15-20 kerületi fiatal – jórészt a Pál Apostol Iskola tanulói- felkerekedik, hogy eltöltsön egy boldog hetet Ausztriában, Ernstbrunnban, a Jézus Szíve Szerzetesnővérek vendégszeretétét élvezve. Idén 15 diáknak tudták biztosítani a Kaszap István Alapítvány támogatásával a táborozást. A kiutazást az Alapítvány egy közös zarándoklat keretében szervezte meg, melyen a gyerekeken kívül részt vettek az Alapítvány kurátorai, szülők, nagyszülők, ministránsok, Mandula atya és Lóránd atya. A tartalmas bécsi programot követően indultunk tovább Ernstbrunnba, ahol a nővérek és az osztrák gyerekek nagy-nagy szeretettel fogadtak minket. A gyerekek a tervezett egy hét helyett – Nikodema nővérnek köszönhetően – 2 boldog hetet tölthettek el végül a táborban.

Az alábbi beszámolót Binecz Gyuri írta, aki a szobi gimnázium végzős tanulója. A mellékelt képen Tompa Marika mellett ő is látható.

Ács Béláné

Pál Apostol Katolikus Ált. Isk. és Gimn.

Megérkezés

Nikodema nővér

Adele nővér a szentmisén gitározik

Az Ernstbrunni német nyelvű tábor

A busz július 9-én reggel indult a Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnázium hátsó parkolójából. Útközben elmentünk Lébénybe, ahol szentmisét hallgattunk. A mise után Bécsbe mentünk. Ott ebédeltünk egy nyugdíjas otthon előkelő ebédlőjében. Ahhoz az asztalhoz ült a bécsi segédpüspök atya, ahol én is ültem. Kicsit beszélgettem vele németül. Itt az a mókás eset fordult elő, hogy kérdezett tőlem valamit a püspök úr, és én azt mondtam neki, hogy Ja. Erre Ő oda adta a hússzeletének felét. Utána jöttem rá, hogy azt kérdezte, hogy kell-e a húsa fele. Finom ebéd volt. Sült krumpli és rántott hús (németül Wiener Schnitzel) ketchuppal. Majd egy kis desszert. Ezután bementünk a a bécsi dómba. A máriapócsi könnyező Szűz Mária képnél imádkoztunk. A székesegyházat is megnéztem. Aztán mentünk a táborhelyre, Ernstbrunnba, ami Bécstől kb. 30 km-re fekvő osztrák kisváros. Kora este érkezünk meg. Ahol laktunk, az egy nagy táborház, nagy kerttel. Két apáca volt ott az egyházi „főnök”. És egy magyar fiatalember pedig a világi „főnök”. Mi magyarok az első héten 13-an, a második héten pedig 15-en voltunk. Az ittlétünk alatt voltunk vadasparkban, ahol őzikéket simogathattunk. Voltunk a kilátóban is. Ekkor sétáltunk a legtöbbet, 15 km-t.

Ott ünnepeltem a 20. születésnapomat is. Három nyelven elénekelték a boldog születésnapot című éneket: németül, angolul és magyarul. A kedves nővérektől 2 szépen becsomagolt polót s más ajándékot is kaptam. Tortát is ettünk, finom Sacher tortát.

Az ittlétünk alatt élesben gyakorolhattam a német nyelvet. Hiszen a táborban sok osztrák gyermek, fiatal volt. Főleg az első héten. Egyébként volt 3 kongói és 1 indiai gyermek is.

Voltak az osztrákokkal közös játékok is a két hét során.

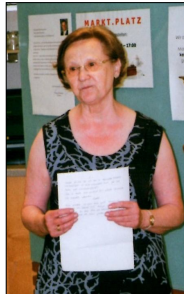
Július 20-án indultunk vissza Magyarországra.

A tábor során gyakoroltam a német nyelvet és lelkileg is feltöltődtem.

Köszönet a német nyelvű táborért elsősorban a Jóistennek, a Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnáziumnak, a Kaszap István Alapítványnak és mindenkinek, aki támogatta, hogy idén is el tudjunk menni Ernstbrunnba!

Binecz György
végzős gimnazista

Beszámoló—Timóteus Ifjúsági Hét

(Balatonszemes, Baptista Üdülőház)

A helyszín kiválóan alkalmas volt csoportfoglalkozásokra, így a sport és a strandlátogatás mellett kreatív foglalkozásokkal egészítettük ki a délelőtti előadás jellegű alkalmainkat. Sokféle kézimunkák készültek, és pl. bőr könyvborító, könyvjelző, ékszerek stb., melyekkel (és nem vásárolt ajándékokkal, csokival) kedveskedhettek egymásnak a fiatalok egész héten, a kihúzott „Titkos Barát” párjuknak, ami már egy évek óta jól működő csapatépítő, pajtás-megismerő játék.

Az étkeztetés „hideg” részét magunk oldottuk meg: naposok beosztásával történt az étel előkészítése, terítés, mosogatás, elpakolás, takarítás. Ez a közös munka elősegítette a fiatalok egymásra hangolódását, a másira való odafigyelést.

Filmvetítés során egy modern, ismert, táncos filmet néztünk meg, majd fórumbeszélgetésen elemeztük ki, minden oldalról körüljárva (egyéni tapasztalatok, gondolatok, etika, pszichológia, teológia). Célunk az volt, hogy ne csak „nézzenek”, hanem „értsenek” is.

A hetünk lelkiségi (teológiai) témája pedig a CSEND volt. Mivel világunk, környezetünk állandó stresszben, hajtásban tartja az embert, és ehhez hozzátartozik a fiatalok „zajos” életmódja is (MP3, internet, okostelefon használat éjjel-nappal, plázázások stb.), fokozottabban szükségük van az elcsendesedésre. Ehhez viszont meg kell ismerniük, hogy miért is fontos ez számukra. Nem csupán idegrendszerileg, biológiailag, hanem lelkileg is! Ezeknek a kapcsolatát, hatását, és a lecsendesedés célját elemeztük ki alkalmainkon. Megoldásként, módszertani lehetőségként pedig egyrészt Jézus elcsendesedésének formáit, következményeit, célját figyeltük meg a Biblia tanulmányozása során, másrészt életünkre gyakorolt hatását (áldását!) ismerhettük meg.

Az előadásokat kiegészítette két „foglalkoztatás”, amit a fiataloknak önállóan, egyedül „elcsendesedve” kellett végigcsinálniuk a hét folyamán. A tábor végén „morzsaszedégetés”, azaz élménybeszámoló során a fiatalok visszajelzése az volt, hogy sikerült feltöltődniük lelkileg, kikapcsolni a zajos, zakatoló világból. Nem hiányzott nekik az állandó számítógépezés, online információ áradat, közösségi oldalak látogatása (a héten nem használhatták telefonjaikat sem!), mert tartalmasan élték meg napjaikat, és a személyes beszélgetések, közös programfeladatok, teljesen lekötötték őket. Kaptak segítséget, módszertani gyakorlatokat, hogy mi képpen vihetik tovább a hétköznapjaikba ezt a

fajta elcsendesedést, jobban megismerve Istent, önmagukat, rendeltetésüket a világban.

Ezúton is szeretném megköszönni a Kaszap István Alapítványnak a kérelmünkre adott támogatást, mert így olyan fiatalok is eljöhettek, akiknek nehéz életkörülményeik egyébként nem tették volna lehetővé a táborozást.

Mindannyian örömeiket fejezték ki az Ifjúsági Hét kapcsán! Munkájukra, életükre Isten áldását kívánva, és köszönettel:

Czap Krisztina

Rákoscsuba Ref. Egyház./Timóteus Ifjúsági Csoport

Hit és erkölcs rovat

„Közelebb, közelebb Uram, hozzád!...

A közelmúltban, szeptember 5-én kora délután alapítványunk régi barátja, támogatója *Hinka László*† temetésére jöttünk össze. Ő érte szót a rákoscsubai római katolikus templom harangja. A szentmisét *Galambossy Endre* plébános atya és *Mandula József* ny. plébános atya mutatta be, amikor is az elhunyt családtagjai aktívan is részt vettek a szertartáson. Ezt követően a péceli temetőben találkoztunk, ahol utolsó útjára kísértük barátunkat. A ravatalnál *Mandula* atya méltatta érdemeit, melyeket az egyházközség javára tett, különös tekintettel a katolikus kör épületének visszaszerzésére és a templom felújításakor végzett megfontolt és eredményes munkájára.

A család és a gyászoló közösség a szertartást végig közös imával és énekkel kísérte, ami nem csak az egyházközség lelki állapotát tükrözte, de kifejezte az elhunyt egyháztagnak iránti őszinte megbecsülést és mély fájdalmat is.

Úgy a templomban, mint a temetőben számtalan ismerős arcot véltem felfedezni, akik alapítványunkhoz kapcsolódtak ill. kapcsolódnak ma is.

Kicsit több a ránc ezeken az arcokon, aki viseli, nehezebben lépked, de ahhoz a törzsközséghez tartozik, aki alapítványunk „holdudvarát” képezi ma is. Nem véletlenül, hiszen *Laci* felesége *Editke* több, mint 10 évig a Kaszap kuratóriumhoz tartozott, vállalva a szervezői munkától a fizikai munkáig mindent, holott férje évtizedeken át komoly betegségekkel küzdött, de támogatta felesége önkéntes, áldozatos munkáját.

Egy példamutató család gyászában osztoztunk.

Hazatérve, azóta is visszatérnek gondolataim erre a fájdalmasan szép délutánra. Felmerül bennem, hogy milyen jó is lenne, ha ilyen családok sokasága gazdagítaná az egyházközségek életét, és támogatói, önkéntes segítői lehetnének a jó szándékú civil kezdeményezéseknek.

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány elnöke

Kulturális rovat

Pusztai Sándor:

Két irányból

Minden csendből kettő van
egy itteni
s egy odaíti

Minden fényességből kettő
egy kívül
s egy belül

Minden csodából kettő van
egy bennem
s egy benned

Minden találkozás
a kereszt
két irányból veri át szívünk

kivédhetetlen
s mindörökké

Szent Péter, aki nem „bérletpénztáros”

Az Elágazásnál vártam a zöld jelzésre, amikor iszonyú dörögés támadt a fejem felett. A hangorkán szinte elviselhetetlen volt... különösen ijesztő, hogy felülről jött. Mintha repülőgép, vagy rakéta akarna szörnyű zúgással óriási becsapódással a fejünkre zuhanni (valószínűleg egy különösen erős hangrobbanás volt). Körülöttem mindenki megállt a rémülettől... Kivéve engem! Minthogy közben a lámpa zöldre váltott, egyedül én vágtam át az úttesten, szinte süketévé válva a zajtól. És közben - ezt éreztem - gondoltam: Én most erre nem érek rá! Nekem gyorsan meg kell váltani a havi buszbérletet és utána a többi feladatomban is sürgős, amelyeket - szokásom szerint erősen „bekódoltam”, vagy talán programozásnak hívják? a fejemben, és nekem ezeket a dolgokat mindenképpen el kell végezni!

Ennyi volt a történet, a többi már a fantáziám terméke.

Ugyanis mikorra átértem, már vége volt a pokoli zajnak, az élet megindult, az emberek sápadtan kérdezték egymástól: - Mi volt ez?

Én meg csak célirányosan húztam a csíkot a bérletpénztárhoz, és körül sem néztem, így fel sem tűnt, hogy a szokásos üveglak helyett ajtó előtt állok. - Havi bérletet kérek - szoltam az ajtót nyitóhoz. - Tessék? - szolt egy csodálkozó hang. - Lányom, én nem vagyok bérletpénztáros (a hangban neheztelés érződött). - Eddig ezt még senki nem mondta nekem! Te meghaltál, ha nem vetted volna észre, és most itt állsz a mennyország kapujában!

Elcsodálkoztam. Hogy-hogy nem vettem észre, hogy meghaltam? Szent Péter már mosolygott. - Ez eddig még senkinek sem sikerült. Nagyon gyorsan történt, és a te fejed meg volt tömve a földi tennivalókkal. Na, gyere, lépj már be. Megnézlek a Nagy Könyvben.

Vágó Mária

Nagy Gáspár:

Időről szólni most

Órafelhúzáskor mindig gondolom:

Te adtad nekem a visszavonható időt
addig loholjak benne

s csapjak át partjain míg a szív

álmodva ketyeg magának

békét győzelmet vereséget

napra napot küld

s az éles percek szúrásaira

futórozsarémet...

bár így is nehezen viselhető

a hadaró másodpercek dáridója

kik az örökös félelemtől bénán

- mint kissé elsózott arcú nők -

sürgetik a nyári hóhullást is

meg az átgondolt csöndes erőszakot

mihez igazítani kéne mindig

s igazolni és állítani

de kedvem sincs hozzá és hasztalan

erőlködés csak...

marad tehát már reggeltől megszokottan

ott a kapkodás forgatagában

az arcomból húsig föltépett vicsorgás

s egy napra való idétlen grimasz

raktáron is szigorú könyveléssel

míg az égbolt s keretek rámák

fölöttem-köröttem...

kezemben törtfényű túlhúzott rugó

közömbösen néz a szerkezetre

időtlenül időzne már

s újra fölragyogna a Te tenyeredben

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujába felírta búcsúszavait: „*Ne sírjátok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kérik bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujába felírta búcsúszavait: „*Ne sírjátok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kérik bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Ruhavásár

Téli ruhavásárunkat október 5-én, 6-án és 8-án (péntek, szombat 9-16 óráig, hétfő 9-13 óráig) tartjuk a szokásos helyen és módon székházunkban a Péceli út 220. alatt.

Lelki nap

November 10-én szombaton lesz idei lelki napunk a Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnáziumban (Pesti út 84.).

A szentmise reggel 1/2 9-kor kezdődik. Meghívott előadónk *Csernáth Zoltán* a budai Nagyboldogasszony főplébánia (Mátyás templom) káplánja lesz.

Előadásának címe: Az Istenbe vetett bizalom.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk !

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családjait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!

Ehhez szükséges legfontosabb adataink:

Számlaszám: OTP 11717009-20018281

Adószám: 19652502 - 1 - 42

Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:

Kaszap István Alapítvány kuratóriuma

Megjelenik negyedévente

Honlap: www.kaszapalapitvany.hu

A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu